

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XVIII. ZATURDAG den 30sten OCTOBER, 1830. N. 43

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ter Drukkery voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe WILLIAM LEE.

Mengelingen.

DE WAARDE VAN HET ALGEMEEN GEVOELEN NOPENS DE STRAF VAN GEESELING GETOETST.

(*Vervolg en slot van №. 41.*)

Hoezeer men dit steeds behoort te bedenken wanneer men te dezen opzigte van eene publieke opinie gewaagt, zoo is het, aan den anderen kant, evenwel waarlyk niet noodig, zich daarop thans zoo zeer te beroepen. Men behoeft immers geen regtsgeleerde te zyn, om deze soort van straf thans naar waarheid als niet meer noodig te beschouwen. Of zoude men gelooven, dat, hetgeen de ondervinding zoo ruimschoots heeft kunnen leeren, by de niet geletterden onopgemerkt zoude zyn gebleven? Heeft de Natie niet ondervonden, dat ten tyde der *Fransche* overheersching, toen men de straf van geeseling niet kende, de veiligheid van personen en goederen, het staatkundige daar buiten gerekend, even zoo wel, zoo niet beter, tegen misdadige aanranding gewaarborgd was, als tegenwoordig? Of zoude het harer aandacht ontgaan zyn, dat de openbare strafoefeningen thans niet minder zyn dan destyds?—Is dit zoo, dat bewyst dit waarlyk, in het onderhavige geval, zeer veel voor de juistheid van de publieke opinie; en wel te meer, omdat, indien dit niet zoo ware en het tegendeel zelfs plaats had, [illegible] mers in ernst niet willen beweren, dat er ten tyde van het *Fransche* Bestuur, minder yver in het opsporen van overtredingen plaats had, dan nu? Daarvoor zoude, wat de regterlyke ambtenaren betreft, ook geene reden te vinden zyn; want, hoezeer zy even karig werden bezoldigd als thans, wist echter het Bestuur—en deze geest daalde van den eenen ambtenaar op den anderen neder—een meesterlyk gebruik te maken van 'smenschen natuurlyke eerzucht. Ieder daarenboven, die deze *Fransche* of andere niet minder NAPOLEON's gezinde ambtenaren heeft gadegeslagen, zal in hen hebben opgemerkt, dat hetzelfde ontzag, hetwelk zy voor den persoon des Keizers hadden, ook op de door hem gegevene wetten afdaalde, en dat zy een burgerlyk vergryp niet zoo zeer als eene inbreuk op de maatschappelyke orde, dan wel als eene schending van den wil huns Souvereins beschouwden, wiens wil onvoorwaardelyk te volbrengen, even als dit by den krygsman het geval was, hunne geestdrift ontvonkte en de grootste burgerdeugd uitmaakte. Eene met denzelfden geest bezielde, doch te gelyker tyd uitgestrektere en anders ingerigte Policie, ondersteunde niet weinig de regterlyke ambtenaren; aan eene waakzame Gendarmerie ontsnapte byna niets.— Men voege hierby de noodzakelykheid der passen, waardoor het ontkomen van misdadigers naar buiten het Ryk zoo moeijelyk werd gemaakt, ja waardoor zelfs het rondzwerven, zonder bepaald beroep, van eigene ingezetenen, van de eene binnenlandsche plaats tot de andere, genoegzaam niet konde plaats hebben, en dus een schuilhouden binnen het Ryk even min konde plaats grypen. By deze meerdere middelen ter ontdekking van misdadigers (hetzy dan voor het overige goed of kwaad, hetgeen hier niets afdoet) zoude het dus niets bewyzen voor de noodzakelykheid der straf van geeseling, indien de teregtstellingen thans minder menigvuldig waren dan te voren, terwyl het gelykstaan met dezelve reeds voor de afschaffing zoude moeten pleiten.

Hoewel dus het meerder en algemeener gevoel van eer en afkeer van schande de eerste grondoorzaak moge zyn van de algemeene stem ter afschaffing der bedoelde straf, zoo bestaan daarvoor dan ook, wel ingezien, vele en genoegzaam afdoende gronden, die niet uit dat gevoel,—schoon, zoo als hier is betoogd, op zichzelf voldoende—maar uit van buiten aankomende overtuigingsmiddelen, voortvloeijen.

Kunnen er by hem, die dit alles te zamen genomen bedenkt, nog gronden zyn, welke voor het behoud der gezegde straf pleiten? Wy kunnen dit naauwelyks gelooven. En nog zyn die, welke voor de afschaffing kunnen worden aangevoerd en bygebragt, niet alle genoemd. Of zoude het zoo veel beter zyn, door vrees, dan door aanwakkering van eerzucht, het kwade te voorkomen en het goede te bevorderen? Zoude het, onder anderen, by den krygsstand beter zyn, den soldaat door rietjesslagen te vernederen, dan die eerzucht, dat punt van eer voor oogen te houden, waardoor de *Fransche* krygsman, en onder hem ook de onze, in de laatste tyden wonderen van dapperheid heeft verrigt? Wy gelooven niet, dat iemand, op goede gronden, de noodzakelykheid dier straf te hunnen opzigte zal kunnen beweren, maar dezelve veeleer als schadelyk zal moeten verwerpen. Laat het nu waar zyn, dat by dien stand een zoogenaamd punt van eer meer noodzakelyk is dan by den burger, dat hetzelve by hem ook in grootere mate wordt gevonden; zoude het dan ook niet noodig kunnen geoordeeld worden, om datzelfde eergevoel, schoon al in eenen minderen graad, by den burger veeleer aan te wakkeren dan tegen te gaan? Op welke menschkundige gronden zoude toch het laatste steunen? De aard van onzen grondwettigen regeringsvorm gedoogt hier zelfs geen verschil. Een onderscheid hierin geeft aanleiding, dat de krygsman, die zich met meer onderscheid [illegible] regeringsvorm, vooral wanneer hetzelve het stelsel van verovering is toegedaan, moge de krygsman boven den burger worden gesteld, in een, Constitutionelen Staat moet de burger de eerste blyven; en het zoude voor den burgergeest een schadelyk denkbeeld zyn, dat hy, om zich in alles met meerdere kiesch- en behoedzaamheid behandeld te zien, den krygsstand boven den zynen zoude moeten kiezen. Eene ongelykheid ten voordeele van den militairen stand te willen bevorderen, zoude, naar ons inzien, in eenen Staat als deze, een monsterachtig denkbeeld zyn.

Er bestaan, bygevolg, alle redenen, om de publieke opinie ter afschaffing van de straf van geeseling te volgen.

En deze algemeene begeerte, verdient zy niet reeds op zichzelve eenigen eerbied? Immers ja. Men toone aan, dat zy eene dwaling is. En hoe zal men dit, daar wy getoond hebben, dat, al ware het zelfs, dat men konde bewyzen, dat, na de afschaffing der hier bestreden wordende straf, en dus ten tyde der *Fransche* overheersching, de strafoefeningen vermenigvuldigd waren, zulks in dat geval, by de meerdere middelen ter opsporing van misdadigers, nog niets zoude bewyzen? En, zoo lang als men dit niet kan doen, moet een bestuur zich niet geneigd toonen, om 's volks denkbeelden geweld te willen aandoen.

De opmerking is juist en niet nieuw, dat er eene tweeledige onderdrukking in eenen Staat kan plaats hebben; eene namelyk, die zich omtrent daden openbaart, wezenlyk en reëel is, en eene andere, die zich doet gevoelen, wanneer een Bestuur dingen invoert, die tegen de bestaande meeningen en denkbeelden van een volk aandruischen. Men ontzie 'svolks begrippen, zoo lang van derzelver schadelykheid niet volstrekt blyke, zoo zal men het Vaderland en de Regering te meerder doen beminnen; en hoe vele gevallen, zyn er niet, waarin men tot die liefde alleen zyne toevlugt moest nemen! (*)

Eene straf, daarenboven, die afschuw baart, leidt tot straffeloosheid. Het algemeen gevoelen laat zich toch niet onderdrukken. De beleedigde zal in vele gevallen niet klagen; de regter alles doen, wat mogelyk is, om de gehate straf niet uit te spreken; ja zelfs eene dergelyke straf zal allengskens in onbruik raken, en zoo doende zal de wet, waarop zy gegrond is, ook tegen den wil van den wetgever, zichzelve verbeteren. Gematigde straffen passen, buitendien, in een' Constitutionelen regeringsvorm. De burger moet in de strafwet zyne waarde gehandhaafd en geëerbiedigd zien: de menschheid vordert dit; de rede eischt het. Nimmer moet de straf het denkbeeld by den burger doen ontstaan, dat de wetgever wreed is; maar in de straf moet hy de noodzakelykheid van de straf erkennen. Gesteld eens, dat men, door het wederinvoeren of bybehouden der straf van geeseling, het volksgevoelen konde veranderen, wat zoude het gevolg daarvan zyn? Niets anders, dan dat men datzelfde volk aan eene wreedheid had gewend, welke noodwendig op hetzelve zoude moeten terugwerken, en, zoo doende, dat volk hard, ongevoelig en wreed maken. Men zegge niet, dat dit te voren, te weten vóór de groote *Fransche* omwenteling, toch niet het gevolg dezer straf is geweest. Men dacht destyds ook anders; maar, eenmaal gezien hebbende, dat dezelve niet noodzakelyk is ter beteugeling van het kwaad, eenmaal in dezelve [illegible]

De straf van geeseling is hoogst onkiesch. Oneerbare, ontuchtige en schaamtelooze vrouwlieden, uit de heffe des volks, scholen te zamen, en vergasten zich, vóór dat de roede het medelyden heeft gaande gemaakt, op het gezigt van een' breeden, krachtigen en welgespierden rug; mannen van denzelfden stempel op de ronde en vleezige armen der halfnaakte vrouw. Is dit eene plegtige straf?

Men vergeve het ons, dat wy ons hier genoodzaakt hebben gezien, den sluijer der eerbaarheid, dien de welvoegelykheid gebiedt te eerbiedigen, een weinig ter zyde te schuiven. Beledigen wy haar met woorden, het is om des te beter hare regten metterdaad te handhaven.

Zy—de geeselstraf—kwetst ook de schaamachtigheid by dengenen, die dezelve ondergaat, vooral by vrouwen. Men bedekke haren boezem, zy ontbloot dien toch voor de bedienaren der Justitie. Of waant men, dat de vrouw, die deze straf, ten gevolge somtyds van eene voor de eerste reis bedrevene misdaad, ondergaat, ook reeds in alle andere opzigten evenzeer gezonken is? De vrouw, b. v., die een' ander' verwond heeft, zoodat

---

(*) Men leide uit het beginsel, dat wy hier voorstaan, niet af, alsof daardoor de woelingen van sommige *Zuid-Nederlanders* zouden kunnen verdedigd worden, onder den naam van grieven bekend; met name die van onbepaalde vryheid van onderwys en gebruik der *Fransche* taal. Vooreerst toch is dat gevoelen onder hen niet algemeen; veel min deelen daarin de *Noord-Nederlanders*, en is het dus niet het algemeene volksgevoelen; en, ten andere, zoude het toegeven aan beide schadelyk zyn.— Onbepaalde vryheid van onderwys strekt zigtbaar, in de gevolgen, om naderhand verlichting door dat onderwys te kunnen tegengaan, en is het werk van LOYALA's aanhang; terwyl het gebruik der *Fransche* taal, in stede van onderlinge aansluiting te bevorderen, en een eigen algemeen volkskarakter te bewerken, beide zal tegengaan.

> Wat bralt hy op den naam van vry?
> Wie vreemden slaafs poogt na te klappen,
> Is ryp voor vreemde slaverny.

zegt de *Groninger* Dichter SPANDAW, in zyne *Volksliederen*.

Wy, die ons beroemen mogen (zegt de Heer COLLOT D'ESCURY, in zyn werk: *Hollands roem in Kunsten en Wetenschappen*) een vry en van anderen onafhankelyk volk te zyn, zullen nimmer vergeten, dat rede en ervaring de Natiën blyven willen, als om stryd [illegible] zyn weder de woorden van een' [illegible] eigene Taal en eigene Letterkunde!—[illegible] was reeds de in staatkunde doorslepen VIGLIUS van ZUICHEM hiervan overtuigd, toen hy, schoon een getrouw aanhanger van PHILIPS DEN II, den aan hem gezonden *Spaanschen* Gezant, hoezeer het tegendeel eischende, niet anders dan in de vaderlandsche taal wilde te woord staan!

daaruit eene ziekte of ongesteldheid van meer dan 20 dagen ontstaan is, staat, ongetwyfeld, voor deze straf bloot; en is deze vrouw daarom een onbeschaamd wezen? Kan zy niet integendeel de kuischte huismoeder zyn, die hare liefkozingen alleen voor haren man bewaarde, en den boezem niet ontblootte, dan om hare kinderen te laven.

Uit onderscheidene misdryven laat zich niets afleiden, om tot het gemoedsbestaan, in het algemeen, te besluiten; en hoezeer men dus ook de straf van geeseling slechts tot sommige misdaden zouden willen bepalen, altyd zal daardoor veroorzaakt worden, dat zy op meer den ééne wyze de kieschheid—dat zy de vrouwelyke eerbaarheid in het byzonder kwetst en beleedigt.—Kieschheid is toch geene hersenschim; eerbare schaamte geen spel van verbeelding. (†)

Het is te verwonderen, dat men zulk eene straf, in de Noordelyke provinciën, weder heeft ingevoerd; vreemder nog, dat alleen de *Noord-Nederlander* daaraan onderworpen is. Is de laatste dan van eene grovere klei gevormd, dan de eerste? Inderdaad, onze Zuidelyke broeders moeten ons wel verre beneden zich beschouwen: het wetboek van een volk is ook deszelfs geschiedenis. Hoe zouden wy het dezen onzen broederen ten kwade kunnen duiden, dat zy uit die geschiedenis tegen ons bewyzen ontleenden, indien wy tegen hen wilden staande houden van met hen op denzelfden, zoo al niet hoogeren trap van beschaving te staan, en eene zelfde bedeeling van fyn en kiesch gevoel te hebben ontvangen?

Steeds heeft het tot roem eener natie verstrekt, de zachtsmogelyke wetten te bezitten; en dezelfde Historieschryver TITUS LIVIUS, dien wy reeds genoemd hebben, zoekt daarin eene eer voor zyne Natie, dat geene andere zulke zachte wetten bezat als de zyne; hetgeen, verstaan van en teruggebragt tot de tyden van het Gemeenebest, dan ook waarlyk het geval was.

By voorkeur spreken wy hier van de Geschiedenis en van Geschiedschryvers, opdat men ons niet tegenwerpe, dat, van hetgeen wy aangedrongen, betoogd en gestaafd hebben, het een of ander op rekening der verbeelding of der overdryving, redenaren en dichteren gewoonlyk eigen, zoude kunnen gesteld worden. Wy beroepen ons op het koele, wikkende en wegende verstand;—Wy roepen in, wat te voren met wysheid is gedaan, en vestigen ons gevoelen met een' man, die zulks heeft te boek gesteld, dien men zekerlyk geene hoogdravendheid, niet eens de zucht, om door sierlyke redekunstige en verrassende wendingen te behagen, te treffen, of zich byval te verwerven, zal kunnen toekennen;—wy laten het aan anderen over, om die toebereidselen, dat ontkleeden voor eene groote volksschare, de ruwe behandeling daarby plaats hebbende, die walgelyke uitrekking der ledematen, dien gaande gemaakten ambtsyver van den scherpregter, om zynen, misschien door de wyze van straffen verontwaardigden, en zich daarom tegen het noodgeschreeuw verzetteden, lyder toch aan het weeklagen te brengen, en die daarom zyne slagen verdubbelt,—wy laten, zeggen wy, aan anderen over, dit alles naar waarheid voor te stellen; vertrouwende, dat de bygebragte gronden niet alleen voldoende zyn, om de ondoelmatigheid van gezegde strafoefening te doen gevoelen, maar ook toereikende zullen worden bevonden, om de noodzakelykheid te doen zien, dat er voor de Noordelyke gewesten eene tweede *Percische* wet gemaakt worde, ter afschaffing dier barbaarsche straf; eene wet, die letterlyk, even als de eerste, volgens den aangehaalden Geschiedschryver, gezegd zoude kunnen worden, voor de ruggen der burgers te zyn ingevoerd.

Wy staan geene philantropische denkbeelden voor, met opoffering van het burgerlyk-maatschappelyk belang; ook wy willen straffen behouden, maar willen doelmatig hebben gestraft; en wil men zulks met ons, men werke op het uiterlyke. Alles zy deftig en ontzag inboezemende. Indien er eene openbare strafoefening moet plaats hebben, by iedere tentoonstelling zy het schavot met zwart overdekt;—een zwart vaandel waaye van de tinnen van het paleis der Justitie en der torens, en vervange de by andere gelegenheden hooggekleurde waperende vlaggen en wimpels;—de veroordeelde vertoone, tevens met degenen, die hem geleiden, in zyne kleeding de teekenen des rouws, en de doodklok verkondige de algemeene smart daarover, dat een burger gevallen is; en daar, waar het geen burger geldt, treure men, omdat een mensch zich heeft verlaagd;—het wetboek zy plegtstatig voorafgedragen, opdat met elke strafoefening het denkbeeld der plaats gehad hebbende overtreding van dat boek op het naauwste verbonden zy. Op zulk eene wyze zal men indruk maken en—zonder wreedheid!

Hierop te antwoorden, dat de gewoonte daaraan alle kracht zoude benemen, kan tegen *alle* teregtstellingen even zeer aangevoerd worden. Men vrage het aan de Roomschkatholyke Geestelykheid, en aan de belyders van die Godsdienst, of het uiterlyke, schoon duizendmaal gezien, zoo zeer zyne kracht verliest, dat het niet dikwyls nog weldadig werkt. Niet dezelfde menschen zien, daarenboven, altyd de strafoefeningen; en dit levert, bygevolg, nog een wezenlyk verschil op.

Van belang is het, dat de strafoefeningen, zoo veel mogelyk, op de plaats of in de nabyheid der plaats geschieden, waar de misdaad gepleegd is. Het is uit dien hoofde verkeerd, dezelve alleen in de hoofdplaats eener provincie te doen plaats grypen, gelyk thans geschiedt. Beter was dit te voren, toen men althans in hetzelfde distrikt strafte, waar misdreven was.

(†) Het is ongetwyfeld om deze reden, dat, zoo wy wel onderrigt zyn, het brandmerk in *Frankryk* op eene geheel andere wyze wordt aangebragt. Men heeft namelyk, den vooroordeele, vóór dat hy op de executieplaats komt, een hemd doen aantrekken, dat van achteren met strikken is voorzien, in diervoege dat hetzelve alleen voor zoo verre wordt weggetrokken en de schouder ontbloot, àls er plaats wordt vereischt om het yzer te zetten.

DOOR den ondergeteekende wordt uitgeloofd eene Premie van TWINTIG GULDENS, aan den gene die zynen Neger Slaaf met name PEDRO mogt opvatten en aanbrengen. De Neger is gewezen Knecht van wylen den Heer W. W. Duyckinck, van gestalte schraal, omtrent 5½ voet hoog, heeft eene doffe stem en is git zwart.

H. SCHOTBORGH Jz.

Den 15den October 1830.

Publieke Inschrijving.

Ten dienste der Fortificatie werken te Curaçao.

INGEVOLGE autorisatie van den Hoog Edele Gestr Heer Directeur van Curaçao en onderhoorige Eilanden, &c. &c. &c.

Zal de Eerste Luitenant Ingenieur, Kommandant der Genie alhier, aan den minst inschryvende verleenen, de leverancie van VIER HONDERD strekkende Nederlandsche Ellen ZWAAR ZEILDOEK, welke minst inschryver voor het vervolg van het nog meer benoodigde, de levering zal blyven behouden, ingeval de Hoog gemelde Heer Directeur zulks zal goedvinden.

By ieder inschryvings billet zal moeten zyn gevoegd een monster, en de aannemer zal de leverancie op de eerste aanvraag van den Kommandant der Genie in zyn geheel moeten opleveren.

De betaling zal geschieden in Wissel op het Ministerie van Marine en Kolonien, of aan geld naar verkiezing van het Gouvernement.

De Billetten van inschryving moeten uiterlyk Dingsdag den 9den November aanstaande, des voormiddags om 12 ure aan het Bureau der Genie ingeleverd worden, alwaar nadere informatie, en daarna het antwoord zal te bekomen zyn.

De 1ste Luit. Ingenieur voornoemd,
P. B. VAN DUYN,

Den 28sten October 1830.

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur,
den 29sten October 1830.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, brengt ter kennis van en gelast by deze aan alle Broodbakkers dat de Brooden voor de volgende week te bakken het gewigt zullen moeten houden van 20 Oncen voor 15 Centen; terwyl de Fransche Brooden Een Once minder zullen kunnen wegen, op pœne als by publicatie van den 16den Maart 1824 is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur voornoemd,
De Secretaris van hetzelve,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur,
den 1sten October 1830.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, doet by deze aan alle Vleeschhouwers kennis geven, dat de pryzen van Versch Vleesch voor de loopende maand October zyn bepaald als volgt:

Ossen Vleesch op niet hooger dan 30 Centen per pond.

Schapen of Lams Vleesch op niet hooger den 25 Centen per pond.

Kabrieten en Varkens Vleesch en Schilpad op niet hooger dan 20 Centen per pond en gelast hun verder zich daaraan te houden op pœne als by de wet is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur,
De Secretaris van hetzelve,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

BEKENDMAKING.

DE ondergeteekenden ELIAS PENSO, JOSEPH P. BRANDAO JUNIOR en JACOB H. PENSO, brengen mits deze ter kennis van hunne Vrienden en van het Publiek dat zy in handels Compagnieschap getreden zyn, en dat dezelve aanvang zal nemen op den eersten November aanstaande onder de firma van PENSO, BRANDAO & Comp.

ELIAS PENSO.
JOS. P. BRANDAO Jr.
JACOB H. PENSO.

Den 15den October 1830.

NOTICE.

THE undersigned ELIAS PENSO, JOSEPH P. BRANDAO Jr and JACOB H. PENSO, having entered into Copartnership for the purpose of transacting business on joint account, begs leave to inform their friends and the public at large, that on the first of November next they will commence it under the firm of PENSO, BRANDAO & Co.

ELIAS PENSO.
JOS. P. BRANDAO Jr.
JACOB H. PENSO.

October 15, 1830.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—OCTOBER.

23. bark Margaritha, Buelta, Coro
26. golet Dorothea, De Lange, Aruba
27. bark Harriet, Audain, Nevis
29. —— Mary, Hayton, Trinidad

UITGEKLAARD—OCTOBER.

23. golet Maria, Suris,
brik Kroonprinces der Nederlanden, Clausen,
25. golet Drie Zusters, Peron,
27. —— Eensgezindheid, Pool,
bark Hebé, Bollio,
golet Iliët, Jones,
28. —— Amable Lucia, Marcoñier,
29. faluche Atrevido, Luyando,
boot Courier, Craan,

In dit nummer zullen onze lezers andermaal vinden eenige byzonderheden der jongste omwenteling in Frankryk, welke wy getrokken hebben uit twee Couranten van Trinidad van den 16den en 19den October. Dezelve behelzen verder geene andere berigten uit Europa; en de aankomst van vaartuigen in deze week is niets beduidend geweest, zoo dat wy ontstoken zyn van versche tydingen.

Uit de eerste kamer of die van Pairs in Frankryk zyn 93 leden weg gezonden geworden, die bekend stonden als creaturen van Karel Kapet. Het grootste gedeelte derzelven bestond uit aartsbisschoppen en bisschoppen. Christus zeide: myn ryk is niet van deze wereld; alzoo merken de liberalen aan dat de geestelyken die zich opvolgers van Christus en zyne Apostelen noemen ook niets te doen hebben met het politieke, dat in de eerste kamer verhandeld wordt.

De vreugde bedryven die te Rome plaats gehad hebben by het ontvangen van de ordonnantien van Karel Kapet waarby de vryheid der drukpers vernietigd wordt, laat zich gemakkelyk verklaren.

Uit alle landen waar de Roomsch Katolyke godsdienst heerschende is, gaan jaarlyks groote sommen naar Rome voor Pausselyke bullen, dispensatien enz.

Onder het bestuur der Gortes in Spanje werd, uit echte stukken der Cortes voorgelegd, bewezen, dat er jaarlyks uit Spanje naar Rome wordt gezonden eene som, die in Nederlandsch Courant overgebragt meer dan 800,000 Guldens beloopt. De Heilige Vader kan dus berekenen dat hy een kapitaal op Spanje heeft staan dat hem jaarlyks die som ten interest geeft.

Het Kongres van Mexikò zocht onlangs met den Heiligen Vader tot een akkoordje te treffen. Dat gougouvernement beloofde jaarlyks den Paus presentjes te doen van eene ronde som van niet minder dan honderd duizend pattienjes, onder voorwaarde dat zyne Heiligheid dan alle bullen, dispensatien, eux. gratis zoude leveren.

Onder de bronnen van inkomsten van Rome wordt gerekend het overdoen der overtollige goede werken en verdiensten der heiligen aan anderen. De heiligen en martelaren toch hebben meerder goede werken gedaan en meer geleden, dan zy behoefden te doen om den hemel te verdienen. Deze overtollige werken en verdiensten houdt de Heilige Vader in zyne schatkamer opgesloten en heeft het vermogen om dezelven aan anderen medetedeelen.

Toen nu oudtyds, in Frankryk, Voltaire en andere Deisten het heilloos vergift der ongodisten in Frankryk nog niet hadden uitgestrooid, gingen er uit dat ryk even als uit Spanje aanmerkelyke sommen naar Rome om daarvoor geestelyke gaven te koopen; maar sedert dat de Franschen Voltaire lezen, zyn die bronnen grootendeels verstopt; en het schynt dat de woede om de werken van dien schryver te lezen in Frankryk meer aangroeit dan afneemt: want in de laatste tyden zyn er in een tydvak van zeven jaren, twaalf editien van Voltaire uitgekomen en omstreeks twee millioenen exemplaren van zyne werken verkocht geworden, in weerwil der rond gaande herderlyke brieven. In een' brief van den aartsbisschop van Parys stond onder anderen: "indien gy kondet zien het getal der zielen, die in de Hel liggen te branden en die er door het lezen van Voltaire zyn ingestort, zoo zoude U de lust tot lezen van zyn werken wel vergaan."

De koninklyke ordonnantie die de vrye drukpers verbood en eene strenge censuur instelde, zou ook niet toegelaten hebben dat er eene nieuwe druk van Voltaire, Rousseau en andere deisten in het licht verscheen en zelfs het verkoop dier werken geheel verboden hebben.

De Franschen die Voltaire gelezen hebben, verbeelden zich geene aflaten voor hunne zonden, geen overdoen van de verdiensten der Heiligen enz meer noodig te hebben. En als de leer der ongodisten ook in andere katholyke landen doordringt, dan zullen weldra alle bronnen van bestaan voor de ingezetenen van Rome ophouden te vloeijen.

De voormaals groote stad der wereld die thans 100,000 zielen bevat heeft geene fabrieken, geen handel en geen landbouw, om zoo vele monden te voeden. Sommige reizigers noemen haar de koningin der woestynen, omdat zy daar eenzaam staat en eene byna onbewoonde en onbebouwde vlakte en door geene welvarende dorpen en ryke landhoeven omringd is. Eene kleine vee kudde is het eenigste voorwerp van industrie dat de reiziger op de velden buiten Rome ontmoet.

Het is echter ook waar dat het verblyf der vreemdelingen in die stad, vooral dat van ryke Engelschen, die er komen wegens den schoonen Italiaanschen hemel en den klassiken grond veel toebrengt tot het bestaan der ingezetenen; als ook het verblyf der hooge ambtenaren van den kerkelyken staat.

By een besluit van den Burgerkoning der Franschen worden de koningsmoorders en Conventionalisten die in 1815 by koninklyke ordonnantie verbannen waren teruggeroepen.

Uit de Amerikaansche Couranten zien wy dat de tyding der omwenteling in Frankryk groote vreugde in de Vereenigde staten heeft veroorzaakt. Te New-York Baltimore en andere steden zyn de schouwburgen en Museums met de drie kleurige vlag vercierd geworden. In de schouwburg te New-York was een Orkest bekleed in het kostume der Fransche nationale garde hetwelk het Fransch nationale lied speelde terwyl de decoratien de stad Parys in de verte verbeelden.

Er hebben veranderingen in de namen van pleinen en straaten te Parys plaats gehad; zoo is de straat Karel X. veranderd in die van Lafayette straat.

Te Toulon liep het gerucht det de driekleurige vlag te Geneve is gehesschen geworden.

Twee en twintig luitenant generaals en meer dan 100 generaal majoors, die op de lyst van 1830 stonden en de party van den 28sten Maart 1814 niet toegedaan waren, zullen uit de lyst uitgewischt en vervangen worden door de generaals van de oude armee, welke terug geroepen werden.

UITTREKSELS UIT "THE GUARDIAN."

Port d'Espagne, 15den Oct. 1830.
(Uit de *National.*)

Het gouvernement omringeld zich met bekwame mannen, bemind by het volk — De Heer Benjamin Constant, die zyn gansche levenstyd aan de zaak der vryheid heeft toegewyd en die zyne talenten op het spreekgestoelte en op de drukpers heeft ontwikkeld, is benoemd geworden President der Commissie van wetgeving en van de administrative justitie by den raad van staat. Deze plaats behoort aan dezen bekwamen Publiciste, aangezien de oppositie party thans het gouvernement uitmaakt.

Al de brieven uit Algiers zÿn gevuld met klagten tegen den opperbevelhebber. Een der misdaden van het oude gouvernement was het toevertrouwen aan een man als Bourmont het lot van het leger en de eer van Frankrÿk. Gelukkiglÿk is de eer van Frankrÿk onbevlekt gebleven, welk ongeschonden behoud aan niets anders is verschuldigd, dan aan de dapperheid van onze soldaten en aan de bekwaamheid van onze zeelieden. Maar hÿ die aan verraad eene plaats bÿ het ministerie, en bÿ gevolg het kommandement over de expeditie te danken had, achttede de overwinning onzer wapens als niets beduidend. Hÿ bestierde de krÿgsverrigtingen zoo slecht dat daardoor meer tÿd en manschappen verloren gingen dan noodig was tot het bemagtigen van Algiers. Na eene overwinning welke hÿ meer gedwarsboomd dan bevorderd had, legde hÿ aan dag eene staatkundige onbekwaamheid noodlottiger dan zÿne krÿgskundige ongeschiktheid. Gebrek aan bekwaamheid, aan voorzorgen, aan strengheid, aan order; alles dat in staat is om de troepen te desorganiseren en derzelver veiligheid in een overwonnen land in gevaar te brengen, kenmerkt de administratie van Bourmont in Algiers. Het nieuwe gouvernement heeft de noodzakelÿkheid ingezien om een ander bevelhebber daarheen te zenden en Generaal Clausel zal onverwÿld vertrekken om het bevel over te nemen.

Men heeft verscheidene zeer gewigtige maatregels genomen zeer geschikt om de ontevredenheid der werklieden te bedaren. Het gouvernement heeft bevolen om hen aan de publieke werken bezig te houden, en eene kommissie is benoemd om zich met de voornaamste manufacteurs te verstaan ten einde in de middelen te voorzien, waardoor de werklieden, welke zich op het oogenblik neringloos bevinden, aan werk kunnen geholpen worden.

De beroemde ordonnantien van Karel X., zÿn niet vóór den 4den Augustus door een' buitengewoon kourier te Rome bekend geworden. Deze tÿding heeft algemeene vreugde verwekt in het kamp Ultra Montanë. De Jezuiten die zoo af waren om de schitterende overwinning van den [illegible] en 29sten Julÿ vooruit te zien, klapten de handen over de valsche overwinning; zÿ waren werkelÿk in het geloof dat de ordonnantien uitgevoerd zouden worden en dat het rapport aan den koning, waarvan zÿ den grondslag gelegd hebben en welke als hun eigen gewrocht kan beschouwd worden, eene volledige uitwerking zoude gehad hebben.

Er zal een regement kavalerie opgerigt worden voerende den naam "Lanciers d'Orleans." Het zal bestaan uit 50 officieren en 762 gemeenen behalven officieren zonder kommissien. Twee en zestig paarden zullen bestemd zÿn voor officieren en 669 voor gemeenen. Dit regiment zal het soldÿ genieten gelÿk aan de ligte ruiterÿ.

Toulon, Augustus 11.—De korvet La Bayonnaise is gisteren avond van Algiers aangekomen, welke plaats zÿ op den 2den verlaten heeft De Maarschalk Bourmont om zich te wreken over het verraad der inwoners van Bleda, heeft op die stad doen aanrukken drie regementen ruiterÿ en artillerie met last om de inwoners over den kling te laten springen en de Sheiks en de stammen van Mont Atlas tot onderwerping te dwingen.

Het noodlottige geval van Bleda heeft al de Barbarÿsche bergbewoners in opstand gebragt en het is te vreezen dat de troepen die buiten de muren der stad gelegerd zÿn, welhaast genoodzaakt zullen worden om zich binnen de forten te sluiten.

Admiraal Duperré bemoeit zich niet met de administratie van Generaal Bourmont. De marine zal ten minste niet bloodgesteld zÿn aan de schande der plundering welke gepleegd is. Geen officier van dezen dienst is er bÿ het inventariseren tegenwoordig geweest.

De Municipale raad van Parÿs heeft eene vergadering gehouden om te beraadslagen over het oprigten van een monument ter gedachtenis der helden die in de jongste gebeurtenis gevallen zÿn. Men heeft ten eerste besloten om 300,000 fr. te besteden ter oprigting van drie graftomben welke gesticht zullen worden op de drie begrafplaatsen van Parÿs; maar de raad aannemende het voorstel van het lid Pasquin heeft besloten, dat uit aanmerking van den stand, der schoonheid van het gebouw en van het voordeel om in een eenige plaats die heilige overblÿfsels te vereenigen, verkieslÿker is zich te bedienen van een soort van tempel welke reeds gesticht is regt tegen over van de boekery *de la rue de Richelieu* Aldaar zullen op marmeren tabletten met gouden letteren de namen der beroemde slagtoffers in de drie dagen gegraveerd en treurwilgen in den omtrek aangekweekt worden.

(Uit de *Gazette de France.*)

De kerk van St. Geneviève is gesloten geworden en het opschrift "*aux grands hommes la patrie reconnaissante*" hersteld.

Men herrinnert zich dat dit gesticht oorspronkelÿk bestemd was voor een publiek gedenkstuk en naderhand in eene kerk is veranderd.

H. H. M. M. de koning en de koningin der beide Siciliën zÿn op den 30sten Julÿ te Napels aangekomen. Het Fransche fregat hetwelk den Dey van Algiers aanboord had is mede daags te voren op het Lazaret de Nisita aangekomen.

(Uit de *Messager des Chambres.*)

Het is stellig besloten dat de titels "*Excellence* en *Monseigneur*" uit het woordenboek der Kanzelarÿ zullen uitgewischt en vervangen worden door "*Monsieur le Ministre.*"

Men verzekert dat de Jezuiten geen tÿd gehad hebbende om hunne archiven op eene veilige plaats te bergen, zÿ het huis van St. Acheul door brand vernield hebben, gevende daarmede aan de zaak het aanzien van eene volksbeweging ten einde hunne inzigten beter te verbergen.

(Uit het *Journal du Commerce.*)

Brieven van Algiers van den 29sten Julÿ klagen bitterlÿk over de vivres, De buikloop oefent hare vernieling uit en de bevolking zÿn verre af van te vreden te zÿn met de troepen.

Marseille, Aug. 8—Indien alhier het bloed niet had gestroomd, was zulks niet [illegible] hadden willen veranderen in eene andere *Vendée* onder het toezigt van de Heeren D'Arbaud Jouques, Labra, Panisse, d'Aberta en zelfs de Montgrand, Men zoude de wapens hebben zien opvatten door de benden van 1815, de Seminarien. Het regement Hohenlohe had reeds 40,000 scherpe patronen ontvangen om op de burgers te schieten en dan op Alix aanterukken ten einde zich met de reserve armee van Afrika te vereenigen. Zÿ waren belast om zich der schatkist van Afrika meester te maken.

(Uit de *Revolution.*)

Men wil dat de Koning der Franschen aan den Ex-Koning zoude hebben aangeboden een schoon huis met een domein, welke hÿ bezit in de ommestreken van Palermo, en men gelooft dat dit aanbod zal aangenomen worden. De korvet Diligence vertrekt met depechen naar den vice admiraal de Rigny om hem naar Frankrÿk terug te roepen, en voert de witte vlag ten einde niet opgehouden te worden door een of ander Fransch of Engelsch vaartuig.

(Uit het *Memorial Bordelais.*)

Men spreekt van eenen volks opstand in Biscaÿe, waarbÿ gevoegd wordt dat de opstandelingen zich meerster gemaakt hebben van St. Sebastiaan en op de grenzen van Madrid aanrukken.

(Uit de *France Nouvelle.*)

Onder de personen die aan het hof op de audientie bÿ den Koning geweest zÿn, bevonden zich de Generaals Bordesoult, Donna Dieu en andere lievelingen van Karel X.

(Uit het *Constitutionel.*)

Wÿ zien dagelÿks bÿ het leger verschÿnen de bloem van onze helden die er de kracht en de roem van zÿn.

Het behoort vooral aan een op de geregtigheid gevestigd en in de verlichting der natie deelnemend gouvernement, om de jammerlÿke uitwerkingen van een willekeurig en wanvertrouwend gouvernement te herstellen.

De volgende hoofd officieren zÿn in activen dienst gesteld:—De Generaal Clausel tot opperbevelhebber van het leger in Afrika; La Marque, bevelhebber van het leger van het westen; Barrois, Brayer, Moraud, Delort, Bigarré Guyot, Dumonstier, Bonet, Bachelot en Petit. De veldmaarschalken Gourgoud, Fabvier, Blamont, Heurion, Bugueris, Noguès, Lafitte, Pineteau, Desargus, Christiani, Charras en d'Autancour.

De Heer Emile le Royer, officier van het Etat Major der nationale garde is naar de begraafplaats van het oosten aan het hoofd van een detachement de driekleurige vlag gaan plaatsen op de tombe van Generaal Foy. De tombe van den Maarschalk Neÿ voorbÿ trekkende, deed hÿ zÿn detachement halt houden en hulde bewÿzen aan de schimmen van dit voorbeeld der dapperen.

FROM THE "TRINIDAD GUARDIAN" OF THE 19TH OCT.

THE REVOLUTION AND THE NEW GOVERNMENT OF FRANCE.

(FROM A CORRESPONDENT.)

It is a great error, and one into which none but unreflecting or uninformed minds can have fallen, to assume, and then to reason upon that assumption, that in the recent troubles in France great exertions were necessary, and were used, to keep the people from committing outrages, and to restrain them within the bounds of moderation. It is equally erroneous to suppose that the moderation they have displayed was produced by a fear of interference and attacks from foreign powers. Whoever has been, for the last ten years or more, conversant with the habits, dispositions, spirit, and intention of the French people; must be convinced that they are now even more remote, and more averse from a spirit of revolution, than they had ever been before the year 1789. But they have since acquired, and now possess, that which they had never acquired or possessed before, that is, a habit of thinking and judging for themselves—the want of which habit, and the prostration of mind produced by long continued [illegible], made them, in spite of [illegible] and eminent advantages, much inferior to their neighbours of the Continent, and especially to the English.

The people of France had acquired this habit of thinking and judging for themselves, from a greater dissemination of elementary instruction and general knowledge, which their experience and sufferings have matured, and which it will not be contended they have wanted for the last forty years.

It is superfluous and idle to seek for the causes of the recent display of moderation in any other motive than genuine common sense, and a return to good feeling. The French are a well-informed people.—They are fully and suitably impressed with a conviction of the misfortunes entailed on their country by the excesses and cruelties committed by the former generation; and, grown wiser by experience, they find moderation to be the best guide of their public conduct, and they pursue it. There is no supernatural agency in this, no hidden cause—no preconcerted check or precaution; it is only the result of common sense; but then it is the common sense of a reflecting people, who have found out that reason, justice, and moderation, are the safest guides and the best policy, and who are anxious to obliterate the recollection of their predecessors having acted upon a different system.

If any doubt were left on our minds as to the correctness of this reasoning, we need only look at the event which has excited our admiration. It is well ascertained that no preconcerted agency of any sort was employed during the last four days in which the last revolution was effected; but we find that, firm, determined, and courageous as the people were, yet they unanimously allowed themselves to be guided by forbearance and moderation; nor is to be doubted that, but for the recollection of excesses committed on former occasions, they would have been less so on the present. A happy, very happy change, when a people can so uniformly and so steadily take a practical lesson from past errors.

Where mobs thus demean themselves, and achieve such deeds, what may not the

collective wisdom and courage of the most enlightened and best part of the nation do?

The spontaneous and unanimous conduct of the Parisians in the late insurrection has perhaps no parallel in modern history. It becomes useless to attempt a refutation of the opinion that the moderation displayed by the Parisian people was produced by the fear of attack from foreign *Powers*.—The display of such courage is no symptom of fear in the men who can thus coolly and deliberately leave their workshops, run to the scene of danger, and lay down their lives in defence of their rights and liberties, and hurl from his throne a despot. Such men will not fear foreign tyrants.

But there is another and a greater error well worth refuting, because its adoption in this country might not only be productive of injurious consequences here, but might lead to a similarly unjust feeling in France, entertained. I do not allude to the aspersion thrown upon the Duke of Orleans character and principles. Such calumnies which, I have no doubt, are not belived even by those who have cast them; and, consequenty, need no refutation; but I allude to the want of confidence expressed by some, as to the future conduct of that Prince.—If such an erroneous opinion, exist it is much to be deplored. I have good reason to believe he is fully entitled to the utmost confidence, judging from the whole tenor of his public opinion, life and the universal opinion entertained of him by the French people. It is highly important, at the present moment, that the confidence, to which he has so just a claim, should be frankly given him: it is so important, and so necessary, for this country, for France and Europe, he should receive, from all foreign powers, at the [illegible]

As it was my lot to become acquainted with this Prince and his two brothers, in the United States of America, and to witness, for a long time, his patriotic, uniform, and consistent conduct and deportment, at a time when, I am quite confident, he did not expect to reap the fruits of such consistency of character, I may, in a future communication, furnish you with a few facts and observations calculated, I am persuaded, to establish the principal traits of his character and views, as well as the true grounds on which to rest our hopes of his future administration.

J. N.

The town of Manchester has voted a colossal statue, in commemoration of the events of last July, which it purposes to send to the brave pupils of the Polytechnic School. It is the intention of the donors that this monument should be placed in one of the most conspicious places of the school, as an eternal monument of the civic and military virtues of the school of 1830.—*National.*

Rome, August 12.—The Pope held a Council of Cardinals, in which it was decided that the Court of Rome viewed with pain the events that had happened at Paris, but that the Holy Father could in no way oppose the wishes of the nation.—Hence it appears that the Holy Father is quite disposed to recognise the present French Government.—*Ibid.*

M. Roux de Damiani, the agent of the Ducal house of Leuchtenberg, has remitted to the Committee, on account of Prince Augustus, the eldest son of Prince Eugene, the sum of 4 000 francs for the wounded in July last. The Prince is still a minor, and this sum is the produce of his savings. We are happy to pay respect to the patriotic sentiments of the young and worthy son of the hero who so often added to the glory of France. It is related, that when one of the Prince's sisters learned the success of the Parisians, she said to her brother, that the opportunity was favourable to solicit the new King in favour of some discarded old servants. "This is not a fit moment for d[illegible]nding," exclaimed the young Prince, "but, for giving."—*Ibid.*

FRENCH EXPEDITION TO ALGIERS.

Toulon, Aug. 11.—La Bayonnaise corvette, Capt. Perrin, arrived last night from Algiers, which she left on the 2nd. Marshal Bourmont, to revenge himself for the treason of the inhabitants of Bleda, had sent against that village three regiment of cavalry and artillery, with orders to put every one to the sword, and to enforce the submission of the Sheiks and tribes who inhabit Mount Atlas.

The unfortunate affair of Bleda has caused all the Barbary inhabitants of the mountains to rise in an insurrection, and it is to be feared that our troops, who are encamped on the outside of the town, will soon have to shut themselves up within the forts.

Much coolness continues to prevail between M. Duperré and M. de Bourmont He does not interfere in any thing concerning the administration of Algiers. The navy, at least, will not be liable to any reproaches respecting the dilapidations which have been committed. No officer of that service has assisted at the inventory. The Admiral would not even receive any of the arms that were distributed when the Casauba was entered.

Not a word is known of the return of the General-in-Chief to France. However, some preparations for embarking the horses seem to indicate that, if no news had been received, it is every moment expected.

We learn from an authentic quarter that the money found in the Treasury of Algiers amounts to 250 millions of francs (10 millions sterling). Almost the whole of it will find its way into the Treasury.

Enormous dilapidations had taken place. However, measures which have been taken in time enable the government to seize the greatest part of the sums that had been abstracted. It is asserted even that orders have been issued to arrest those men who did not fear the dishonor attached to such criminal actions.

July 31.—On the 28th the body of M. Irelan (Bourmont's Aid-de-Camp) was interred at Algiers, and a funeral mass was read on the occasion at the Casauba.

Aug. 3.—The son of General Bourmont has returned from Oran, where the Bey is invested in the city by the Cabeiles and the Turks, who will not acknowledge the King of France. Yesterday the 21st regiment of the line marched for Oran, with a company of artillery, two field-pieces, and 50 sappers. Already, at the time that young M. de Bourmont was before Oran, 50 sailors had taken partly by surprise, and partly because they were not resisted, the fort of Mersel-Kibir, which is three leagues from Oran, and commands the harbour. We hope a good issue of this expedition, which is confined to Colonel Goatfrey, of the 21st. The vessels which carry it are the Syrene, the Didon, and Iphigenie.

Paris, Aug. 25.—The tri-coloured flag was hoisted at Algiers on the 17th. We shall now soon be able to learn decidedly what we are to think of the scandalous pillage which several letters have already mentioned to us.

The marine, which had no share in the occupation of the Casaube, nor in the inventory of the famous treasure, the real amount of which it has not hitherto been possible to learn, will henceforth secure the interests of the State from further abuses, and make a strict inquiry into the depredations that have already taken place.

Telegraphic despatch from Toulon, Aug. 23.

8 A. M.

On board the Provence, before

Algiers, Aug. 17.

Admiral Duperré to the Minister of the Navy.

In conformity with the Ordonnance of the Lieutenant General of the Kingdom, the tri-coloured flag has been hoisted on board the ships of war and commerce under my command at the same time as on the forts and batteries of Algiers.

We can state positively that the instructions given by our Government to the Captains of the frigates which have been sent out to Lisbon and Terceira, are such as to convince Don Miguel that the British flag is not to be insulted with impunity; they are required to demand an apology from the Portuguese Government, the dismissal of the Captain of the frigate which captured the British vessels, the immediate restoration of them, and a full compensation to the owners, crews, and passengers.—*The Intelleginee.*

GRENADA.

(From the Free Press, Sept. 29.)

We last week briefly noticed the state of agitation in which the lower classes of the catholic inhabitants of this town had been kept, for some days previous, by the designing and malignant efforts of an individual, who, for purposes which cannot be mistaken, has, for so many months past, set himself in opposition to the laws of the colony; and who, has gratify the turbulent and lawless passions by which he is so notoriously impelled, used the well known and powerful influence of the catholic priesthood over their followers to goad on the deluded and ignorant rabble by which he is supported, to the commission of acts subversive of the peace of the community and insulting to the public authorities. An active investigation of the accusations preferred against several individuals, who were seized in the act of disturbing the peace and committing assaults, was immediately set on foot by the magistrates. Several were adjudged to the Tread Mill for various periods, and one was publicly flogged. Undeterred, however, by these public examples, a most disgraceful and cowardly outrage was perpetrated on the night of Friday last, doubtless by some of the same gang who had been so active during the previous part of the week. Under the cover of darkness, and while the family of William Thomas, Esq., Clerk of the Magistrates (who had been most laudably active in putting a stop to the lawless proceedings of the mob), were unconscious of their danger, two large stones were thrown into the bed chamber windows of Mr. Thomas's house, of such a size and with such force, as to break one of the sashes, and demolish six panes of glass, one of the stones falling close to the head of a sleeping child. Abandoned indeed must have been the miscreant who could have been guilty of this inhuman, cold blooded, and atrecious attempt to murder the inoffensive members of a sleeping family, whose only crime was, their connexion with an individual who had fearlessly done his duty. The character of the brutal attempt is so identified with the outrages committed under the influence of Catholic fanaticism in Ireland, that the finger of suspicion points strongly to the source of its instigation: A proclamation was issued on Monday last, by his excellency the Governor, offering a reward of £165. to any person, except the actual perpetrators, for the discovery of the ruffians who committed an act so totally inconsonant with the habits of the most degraded of this community.